

ment paral·lel, és temptadora aparença. En realitat no és així. No existeix, i bé podem dir que no pot haver existit mai una paraula llatina *MONTUARIUM; perquè tal formació, com a derivat de MONS, no és possible segons les normes de la formació de mots llatina (no és «llatí vulgar» sinó llatí de sagristia o de cuina). En canvi ens consta que en romànic primitiu va existir MONTORIUM, resultat d'un abreujament del llatí clàssic PROMONTORIUM. Aquesta variant ha deixat molts prolongaments en la toponímia dels països romànics, especialment Suïssa i França. Paul Aebischer va dedicar un dels seus importants estudis de toponímia a l'origen de noms provinents de MONTORIUM, entre ells el de la coneguda població de *Montorge*, *Montoire*, chef lieu de canton del departament de Loire-et-Cher; *Montoir-de-Bretagne* (Loire Inférieure) i d'altres de França, alguns en el nord d'Itàlia; i fins s'ha cregut que *Montorro*, antiga pagesia d'Osona i Lluçanès, i el cast. *Montoro* tenguin el mateix origen. Veg. Aebischer, *Archivum Romanicum*, XIV (1930), 242; i Coromines, *E. T. C.* II, 232.

Com que la llengua àrabica no té el diftong *uj*, el transforma sempre en diverses maneres, que no és ara el moment de detallar, però una de les més freqüents és fer-ne *uí*. A Mallorca mateix, al t. de Mancor hi ha *Montaure*, que pot resultar paral·lelament d'aquesta adaptació al sistema vocàlic de l'àrab; adaptació en una altra forma. (Veg. la cèdula *Montaure*.)

SARAIX (Santa Margalida, Mall. 11, f-12)

La terminació *-aix* ens pot orientar cap a un origen mossàrab, de nom en *-aix* provinent de *-ARIOS* (com els valencians *Patraix*, *Barraix*, *Beniarrupaix*, *Llombai*, etc.). D'altra banda, cf. el nom de planta *xereix* (*DECat*) i *serreix*. Hi ha una variant *xerixons* que és suspecta de venir del nom de planta llatí *SENECIO*. Un altre nom és *Pla-sereso* (t. de Catadau), *Xeresa* (mun. al nord de Gandia). En fi, tampoc no es pot descartar del tot que vengui del llatí *CERASEA* 'círrera'.

SARGOSSAM (Maó, Men. 11, h-12)

G. Pons i Pons (*Not. Hist.*, 323) documenta *Algoçam* l'any 1571, i A. Ramis (*Notícies* IV, 1829), en el segle XIV, amb el nom de *Salgossam*.

Alqueria situada a una zona que es caracteritza per l'abundància de bardisses, i en efecte, el camí que hi condueix des del llogaret de Sant Climent en diuen camí de ses Mates.